

העותרים:

1. ד"ר עאדל מנאע
 2. מוחמד ח'דר מחמוד אבו אלחומס
 3. סאמי מוחמד בדראן
 4. אבו ריאלה ראאד
 5. אוניברסיטת אל-קודס - מרכז הפעילות הקהילתית
 6. מרכז אלקודס לזכויות חברתיות וכלכליות
 7. מרכז ירושלים לסיוע משפטי וזכויות אדם
 8. האגודה לזכויות האזרח בישראל
- ע"י ב"כ עוה"ד טלי ניר ו/או דן יקיר ו/או אח'
מהאגודה לזכויות האזרח בישראל
ת"ד 34510, ירושלים 91000
טל': 02 - 6521218 ; פקס': 02 - 6521219

- נ ג ד -

המשיבים:

1. רשות המסים
 2. המוסד לביטוח לאומי
 3. משטרת ישראל
- ע"י פרקליטות המדינה, משרד המשפטים, ירושלים
טל': 02 - 6466472 ; פקס': 02 - 6467011

תגובת העותרים להודעת העדכון מטעם המשיבים

ובקשה לצו ביניים ולדיון מוקדם

1. בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 6.2.08, מתכבדים העותרים להגיש את תגובתם להודעת העדכון מטעם המשיבים, אשר הוגשה ביום 26.6.08.
2. מהודעת העדכון עולה, כי היועץ המשפטי לממשלה החליט כי אין מקום לשנות את עמדתו, כפי שנמסרה לבית המשפט במסגרת תגובת המשיבים לעתירה מיום 27.1.08. מכאן, שהיועץ המשפטי סבור כי אין כל מניעה שגובי מס יפעילו את סמכויותיהם בכל מקום שהוא בגדר "רשות הרבים", בכלל זאת במקומות, בהם מקימה המשיבה 3 מחסומים מבצעיים. משמעות הדבר היא, שהמשיבים 1 ו-2 מוסמכים לגבות תשלומי חייבים בכל מקום בו הם חפצים, ובכלל זה בחניות פרטיות, ברחוב, במקום העבודה, בקניונים, בחניונים, במחסומים מבצעיים וכיו"ב.

3. היועץ המשפטי לממשלה החליט לדבוק בעמדתו זו, למרות הביקורת המפורשת של שופטי ההרכב על פרשנות זו של הדין, שהושמעה בדיון בעניין שנערך ביום 6.2.08.
4. כן החליט היועץ המשפטי לממשלה להתיר את המשך ההסדר של הצטרפות גובי מס למחסומים מבצעיים של המשיבה 3, הסדר שהוקפא בעקבות הדיון בעתירה.
5. העותרים אינם חולקים על החשיבות שבאכיפת חוקי המס, אולם עמדתם, שהובעה בעתירה ובדיון בפני בית המשפט הנכבד, היא שיש לבצע אכיפה זו בהתאם להסדר המינהלי הקבוע בחוק, ולא באמצעות פרקטיקות החורגות מהסמכויות, שהוענקו למשיבים.

תפיסה מוטעית של המשיבים ביחס להסדרי הגבייה

6. העותרים שבים וחוזרים על עמדתם, כי פרשנות המדינה לפקודת המסים (גבייה) היא מוטעית ומרחיקת לכת, הואיל ופקודה זו מתווה הסדר ברור של גבייה בשל אי-תשלום חובות מס, ואינה מאפשרת עיקול בכל מקום ברשות הרבים.
7. סעיפים 4 ו-5 לפקודה מורים על פנייה בכתב לחייב בבקשה להסדרת החוב. לאחר שבקשה זו אינה נענית, יכול פקיד גבייה לתת כתב הרשאה לגובה מסים, על מנת שזה יוכל לדרוש את תשלום החוב מהחייב. אם החייב אינו נענה לדרישת גובה המס, אז נתונה בידי האחרון הסמכות לגבות את החוב באמצעות כניסה לחצרי סרבן המס, תפיסת נכסי המיטלטלין שלו ומכירתם. לאור חשיבות נוסח החוק לענייננו, להלן נוסח סעיף 5, הרלוונטי לעניין ביצוע העיקול (ההדגשה אינה במקור):

5. (1) דרש גובה המס מהסרבן לשלם מיד את הסכום הנקוב בכתב ההרשאה, והסרבן לא מילא אחר הדרישה, רשאי גובה המס -
- (א) להיכנס לחצרו של הסרבן שבהם נמצאים או עלולים להימצא מיטלטליו ולעקלם;
- (ב) להיכנס לחצרים שאינם מוחזקים בידי הסרבן ולעקל מיטלטלי הסרבן, ובלבד שימסור תחילה למחזיק בתצרים הודעה על כתב ההרשאה ועל כוונתו להיכנס אליהם, זולת אם הממונה על הגביה סבור שמתן הודעה מוקדמת עלול לסכל את העיקול והתיר את הכניסה ללא הודעה.
- (2) עוקלו מיטלטלין, רשאי גובה המס להשאירם במקום הימצאם על חשבונו ועל אחריותו של הסרבן או להעבירם למקום אחר, במועד ובתנאים שקבע.
- (א2) לא שילם הסרבן, תוך המועד שקבע פקיד הגביה בשעת העיקול, את המס המגיע ממנו, רשאי פקיד הגביה לצוות על מכירת המעוקלים או על מימוש הגביה

בדרך אחרת; אולם אם היו המעוקלים נכסים פסידים, רשאי פקיד הגביה לצוות על מכירתם מיד לאחר העיקול. (ב2) מיטלטלין שעוקלו כשהם על גופו של הסרבן, בכליו או בחצרים שבהחזקתו, רואים אותם כנכסי הסרבן, כל עוד לא הוכח להנחת דעתו של הממונה על הגביה שאינם שלו.

(ג2) ציווה פקיד הגביה על מכירת המעוקלים כאמור בסעיף קטן (א2), יכול שיימכרו גם על ידי ראש ההוצאה לפועל בהליכים הנהוגים במכירת מיטלטלין מעוקלים לפי חוק ההוצאה לפועל, תשכ"ז-1967.

(3) דמי פדיון המכירה ישמשו לתשלום הסכום המגיע והאגרות וההוצאות של ההוצאה לפועל, וכל יתרה תושב לבעלים.

(4) הממונה על הגביה רשאי להוציא כתב הרשאה נוסף בו ירשה ויצווה את גובה המס, אם הוא נטול יכולת להיכנס לביתו או לחצריו של מפגר לצורך הוצאת כתב ההרשאה לפועל, להתפרץ בשעות היום לתוך ביתו או חצריו של החייב במעמד המוכתר ושני נכבדים מן הכפר או השכונה שבהם נמצאים ביתו או חצריו של החייב, או במעמד שוטר, ולהיכנס לתוכם ולהוציא לפועל את כתב ההרשאה הראשון כמותנה בפקודה זו.

8. מכאן שהפקודה מגדירה את הסמכויות של גובי המס ביחס לעיקול מיטלטלין, כשהיא מתייחסת לחובות מסוימים ולמקומות מסוימים: ס' 5(1) מגדיר את המקרים והמקומות, בהם ניתן לבצע עיקול, והכביש הציבורי, למשל, אינו נכלל במקומות האלה.

9. **קריאה של הפקודה בכללותה, וכן של תקנות המסים (גביה), מביאה למסקנה ברורה, כי בנושא עיקול, המחוקק מתייחס לכל אורך דברי החקיקה לעיקול בחצרים מסוימים** – בין אם חצרים של בעל החוב או חצרים אחרים, שבהם נמצא רכושו. כלומר, המחוקק מורה לבצע עיקול של חוב מסוים במקום מסוים, ולא עיקולים כלליים בכל מקום שרשויות הגבייה מעוניינות לבצע בו עיקול.

10. כך, למשל, סעיף 5 לתקנות המסים (גביה), שמנחות את גובי המס כיצד לבצע עיקול, מחייב הודעה בכתב לבעל החצרים, בהם מעוניין גובה המס לבצע עיקול, לפי טופס 4 שבתוספת. ברור מכך, שמדובר בחצרים מסוימים ולא בהיתר כללי לגבות חובות בכל מקום.

11. החוק, אם כן, אינו מאפשר דייג של חובות בעיבורה של עיר, ועל כן לא ברור מאין שואבת המדינה את הטענה, שאינה נתמכת בהפניה לדבר חקיקה או פסיקה, כי הוראות סעיף 5 באו להוסיף על סמכות גובי המס לפעול ברשות הרבים. בניגוד לקביעת ב"כ המשיבים, לרשות המינהלית אין "סמכות כללית לפעול ברשות הרבים", שהרי אז יכלה הרשות לעשות ככל העולה על דעתה בכל מקום ובכל עניין.

12. מן המפורסמות היא, **שרשות מינהלית רשאית לפעול אך ורק על פי הסמכויות, שהעניק לה הדין, ובמסגרתן**. היא איננה רשאית ליטול לעצמה סמכויות יש מאין או לפעול מחוץ לסמכויות, שהוענקו לה בחוק. זהו העקרון הידוע של חוקיות המינהל. בית המשפט נכבד זה חזר חזור והדגש, כי הסדרתה והגדרתה של הסמכות בחוק היא תנאי בל יעבור לסמכותה של הרשות לפגוע בזכויות האדם (ראו פירוט בסעיפים 77-79 לעתירה). אלא שרשויות הגבייה בישראל החליטו לעשות דין לעצמן והקנו לעצמן סמכויות רחבות מאלה שנתונות להן בדין, בניגוד גמור לכללי המינהל התקין.

13. בנוסף על כך, ברי כי כיום **יש לפרש את פקודת המסים (גביה) באופן מצומצם ודווקני**, לאור העובדה שמדובר בפקודה מנדטורית, שמעניקה סמכויות נרחבות ביותר לרשויות המס: היא הופכת אותן לרשות המחוקקת, השופטת והמבצעת כאחת, ואינה מאפשרת לחייב לבוא עימן בדין ודברים, אלא באמצעות בית משפט, לאחר שגורלו נגזר (ראו פירוט בסעיפים 87-101 לעתירה). יש לציין, כי בעולם הרחב לא מוקנות סמכויות כה רחבות לרשויות המס, אשר ברוב המוחלט של המקרים זקוקות לצו בית משפט על מנת לבצע עיקול בגין חובות מס.

הרחבה שאינה כדין ביחס לשימוש בסמכויות משטרתיות

14. מעבר לגישה המוטעית של המשיבים ביחס לסמכות הגבייה שלהם, ישנו פגם חמור באישור היועץ המשפטי לממשלה לאשר לגובי המס להצטרף למחסומים מבצעיים ולעשות שימוש בסמכויות המוקנות למשטרה.

15. ראשית לכל, **השימוש במחסומים מבצעיים לגביית חובות אינו מותר בדין**. המחוקק הקנה למשיבה 3 סמכויות מיוחדות ומסוימות מאוד להקמת מחסומי דרכים, כשצרכי הביטחון מחייבים זאת, כמפורט בחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, התשס"ה-2005. המחוקק הסמיך בחוק זה את המשיבה 3 להקים מחסומים לביצוע פעולות אכיפה להתמודדות עם סכנות ביטחוניות. הוא לא התכוון שבמחסומים אלה תעשה הרשות המבצעת כבשלה, וכשיעלה הרצון מלפניה – תגבה באמצעותם חובות מס (ראו פירוט בסעיפים 127-135 לעתירה).

16. כידוע, השימוש במחסומים מבצעיים הפך בישראל לדבר שבשגרה, מתוך הכרה שזוהי גזירה הכרחית במציאות הקיימת, כדי להתמודד עם הסיכונים הביטחוניים. יחד עם זאת ברי, כי מדובר באמצעי פוגעני מבחינת הפגיעה בחירות ובחופש התנועה, ועל כן מוגבל השימוש בו לצרכים ביטחוניים בלבד. גישת המשיבים, המרחיבה את סמכויות הרשויות במחסומים המבצעיים, עומדת אם כן בניגוד לחוק ואינה על דעת המחוקק. כמפורט בעתירה, בעבר אף נפסלה פרקטיקה דומה שהפעילה רשות השידור בשיתוף משטרת ישראל, אשר הקימו מחסומי גבייה ברחבי הארץ לצורך גביית אגרת טלוויזיה (ראו פירוט בסעיפים 26-30 לעתירה).

17. שנית, **עצם עיכוב התושבים לשם גביית חובות מס הוא עיכוב שאסור בדין**. כידוע, החוק מקנה למשטרה סמכויות עיכוב, המוגבלות למקרים מסוימים בלבד (ראו פירוט בסעיפים 111-130 לעתירה). החוק אינו מקנה סמכות עיכוב כדי לגבות חובות מס, ולגובי מס כלל

לא מוקנית סמכות עיכוב כלפי חייבים. לכן ברי, שהעיכוב לשם גביית חובות במחסומי דרכים מהווה חריגה מסמכות הן של השוטרים והן של גובי המס ומהווה שימוש לרעה בסמכות העיכוב המשטרתית. אין לאפשר שימוש לרעה בסמכות מסוימת, שהוגדרה במדויק - דווקא בגלל שהיא פוגעת בזכויות יסוד - לרשויות שאין להן כלל סמכות כזו.

18. **טענת המשיבים, כי הגבייה נעשית באופן משני ולא גורמת לכל עיכוב מעבר לעיכוב שנדרש מטעמי ביטחון, אינה עומדת במבחן המציאות.** בדיקה ביטחונית אורכת דקות ספורות, ואילו בדיקת חבות מס וניהול דין ודברים לגבי תשלומי לוקחים זמן רב בהרבה (ראו דוגמא ותוצאות בדיקה לגבי משך זמן העיכוב הממוצע בסעיף 42 לעתירה, וכן את המחשת הדברים בתמונות בנספח 1/ע לעתירה).

19. הדברים אינם יכולים להיעשות במקביל ואף בשטח אין זה מתבצע כך: כל מי שהיה פעם במחסום, שבו נערכת גם גביית חובות, נוכח כי הדברים כרוכים אלו באלו, והעיכוב, שנועד בתחילה לבדיקה הביטחונית, אינו מסתיים עד שמסיימים את בדיקת החוב. ברי גם שלא ניתן לאכוף בפועל את ההתחייבות של המשיבים לשחרר את המעוכב ברגע שמסתיימת הבדיקה הביטחונית.

20. שלישית, **עצם מסירת מספר תעודת הזהות של המעוכב על ידי השוטר לגובי המס אסורה בדין.** הזכות לפרטיות היא זכות יסוד, שמעוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, וניתן לה מעמד בכורה בפסיקה, במיוחד במערך היחסים שבין הפרט לרשות. לכן, בדין הישראלי, הוכר העקרון של "צמידות המטרה", לפיו ניתן להשתמש במידע שניתן למטרה מסוימת רק לאותה מטרה ולא לשום מטרה אחרת. שימוש במידע שניתן למטרה אחת עבור עניין אחר מהווה חריגה מההסמכה, שניתנה בדין לאיסוף המידע (מיכאל בירנהק "שליטה והסכמה: הבסיס העיוני של הזכות לפרטיות" **משפט וממשל** יא 11, 57 (2008)).

21. לעקרון צמידות המטרה ביטויים רבים בדין הישראלי, במובן זה שכאשר המחוקק מתיר מעבר של מידע הפוגע בפרטיות, הוא מתנה זאת בכך שהמטרה היא אותה מטרה שלשמה נאסף המידע (לדוגמאות ראו: **חוק איסור הלבנת הון**, התש"ס-2000 איפשר פגיעה בפרטיות ביצירת מאגר מידע מיוחד ונקבע שמידע שהועבר ממנו ישמש רק למטרה של מלחמה בהלבנת הון ולא לאף מטרה אחרת, בכפוף למספר חריגים של עבירות חמורות (סעיף 30(ז)). **חוק שירות נתוני אשׂראל**, התשס"ב-2002 אוסר על מי שקיבל דו"ח אשׂראלי למטרה מסוימת, לעשות במידע שימוש "אלא לצורך קבלת החלטה בעניין שעליו הוא מסר הצהרה" (סעיף 29). **חוק מידע גנטי**, התשס"א-2000 אוסר (סעיף 18) לעשות שימוש במידע גנטי אלא בהסכמת הנבדק).

22. **מסירת תעודת הזהות או מספרה מהווה פגיעה בזכות לפרטיות, לפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981,** כי האיסור להשתמש ב"עניניו הפרטיים של אדם" פורש בפסיקה בהרחבה, כך שהוא כולל גם את מספר תעודת הזהות של אדם (ע"א 439/88 **רשם מאגרי מידע נ' ונטורה**, פ"ד מח(3) 808, 821 (1994)).

23. אומנם, קיים החריג שלגוף ציבורי מותר להעביר מידע ככל שהעברתו "דרושה" לביצוע תפקיד הרשות (סעיף 23ג(2) לחוק הגנת הפרטיות, כשהוראות הפרק חלות גם על "עניניו הפרטיים של אדם" (סעיף 23א)). אולם כשהמחוקק בחר במילה "דרושה" הוא חיווה

דעתו, כי לא כל מידע שיכול להקל על גוף ציבורי לבצע את תפקידו נופל בגדר החריג לכלל, האוסר העברת המידע. "על מבחן המושג 'דרוש' נאמר... לא מספיק שהדבר נוח או מועיל או רצוי" (בג"צ 3412/91 סופיאן עבדאללה נ' מפקד כוחות צה"ל באיזור עזה, פ"ד מז(2) 843, 855 (1993); בג"צ 128/84 חזן נ' נצ"מ מאיר, פ"ד לח(2) 24, 27 (1984)). כלומר, הדבר צריך להיות "דרוש" בצורה משכנעת, כשאינן אף תחליף אחר לביצוע תפקיד הרשות.

24. בבג"צ 8090/98 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משרד הפנים, פ"ד נח(4) 842, 854 (2004) קבע בית משפט זה, כי סעיף זה אינו יכול לאפשר פגיעה לא מידתית בפרטיות, כיוון שכל פגיעה בזכויות האדם, ובדאי בזכות לפרטיות, חייבת להיעשות מכוח הסמכה מפורשת בחוק, גם במקרים בהם הפגיעה בזכויות נחשבת לקלה יחסית.

25. כידוע, בענייננו הסמכות לבדיקת תעודות הזהות ניתנה למשטרת ישראל במסגרת סמכויותיה לשמירה על ביטחון הציבור ולמניעת כניסת שוהים בלתי חוקיים לישראל. זוהי סמכות הפוגעת בחירות האדם, בחופש התנועה שלו ובזכותו לפרטיות ועל כן היא הוגבלת על ידי המחוקק למטרות מסוימות אלה ולא הוקנתה לאף גורם ממשלתי אחר, כולל רשויות הגבייה. **במסירה של מספר תעודת הזהות, שניתנה לשוטר כדי להפיג חששות ביטחוניים - כדי לבדוק חובות מס - מופר עקרון צמידות המטרה באופן מובהק.** גם באופן זה מהווה הפרקטיקה, שמבקשים המשיבים לאשר, ניצול ושימוש לרעה בסמכות המשטרתית לקבל מידע, שרשויות הגבייה לא היו יכולות לקבל בעצמן. התוצאה היא, שפרטיותו של המעוכב במחסום נפגעת ללא הסמכה בדין.

הפגיעה בזכויות יסוד

26. **המשיבים לא התייחסו בתשובתם לפגיעות השונות, שפורטו בעתירה, בזכויות היסוד של התושבים המעוכבים ושל כלל תושבי האזור, בו מבוצעת גבייה במחסומים.** זאת למעט התייחסותם לזכות הגישה לערכאות, שלדעת המשיבים אינה נפגעת, כיוון שתפיסת הרכב מבוצעת רק כאשר מדובר בחוב סופי, ולפיכך אין מניעה שהחייב יגיש מבעוד מועד הליך לבית משפט מוסמך, בו יערער על השומה שהוצאה לו. כן הזכירו המשיבים, שלחייב פתוחה הדרך לפנות לערכאות לאחר התפיסה של הרכב.

27. ראשית, יש להזכיר, כי "חוב סופי" הוא בסך הכל חוב מס, שנשלחו לחייב לגביו שתי הודעות בדואר והוא לא שולם, ופקיד הגבייה נתן 'כתב הרשאה' לגביו לגובי המס, לפיו יכול גובה המס להיכנס לחצריו של החייב ולעקל את מיטלטליו. מכאן, שלא מדובר בחוב, שאושר על ידי רשות משפטית או שלגביו ניתנה זכות ערעור כלשהי. למעשה, על הרשות הגובה אין אפילו את החובה להוכיח, שההודעה על החוב הומצאה אישית לחייב.

28. ואכן, מהמקרים שנסקרו בעתירה נמצא, כי ברוב המקרים דיווחו המעוכבים, כי: לא נשלחו אליהם הודעות בדואר על החוב; לא נמסרו כתבי הרשאה או כל אסמכתא אחרת על קיום החוב; לא ניתנה להם אפשרות לערער על טענת החבות; ובמקרים רבים נדרש תשלום של חוב של אדם אחר או תשלום של חוב שלא קיים. בפועל, פעמים רבות מהווה דרישת התשלום הפתעה גמורה לחייב, וכזכור היא מלווה בלחץ לשלם מיד ובאיום

לעיקול הרכב. בבית דין השדה הזה אין מקום לשום שיג ושיח, אין אפשרות להוכיח שהחוב לא קיים, להציג מסמכים שהוא שולם או להתגונן בדרך כלשהי.

29. הזכות להליך הוגן היא זכות יסוד במשפטנו, אשר הוכרה כחלק מכללי הצדק הטבעי וכנובעת מחובת ההגינות הכללית שכל רשות שלטון חייבת בה (ראו פירוט בסעיפים 146-149 לעתירה). בית משפט נכבד זה אף קבע, כי במקרים בהם הגורם המינהלי, שמפעיל את הסמכות, הינו בעל אופי מעין-שיפוטי "יש להקפיד בקיום דווקני של זכות הטיעון, מאחר שחומרת הפגיעה האפשרית באזרח משפיעה על היקף זכותו להציג את עמדתו. ככל שהפגיעה הצפויה בו חמורה יותר, כן רחבה זכותו לטעון, ולהפך" (בג"צ 7805/00 אלוני נ' מבקרת עיריית ירושלים, פ"ד נד(4) 577, 599 (2003)). **הואיל וכאמור זכות הטיעון אינה קיימת בכלל בסוג כזה של הליך, קבלת עמדת המשיבים תביא לפגיעה לא סבירה ולא מידתית בזכות של החייב להליך הוגן.**

30. שנית, שיטת גבייה זו משפילה ופוגעת בכבוד האדם, בזכות שלו לחופש תנועה, ובזכות שלו לנהל את ענייניו בפרטיות (ראו פירוט בסעיפים 145-136, 152-150 לעתירה). כן היא גורמת לפגיעה לא מידתית במרקם החיים של השכונות, בהם מבוצעת הגבייה בדרכים, שכן המחסומים יוצרים עומסי תנועה כבדים, וברי שחלק רחב מכך הוא העיכוב הנוסף לשם גביית חובות. המציאות בשטח מלמדת, כי אין דרך להבטיח שהעיכובים האלו לא יגרמו לעומסי תנועה, והמקרים שנסקרו בעתירה מוכיחים שהשימוש באמצעי זה גרם ל"שיתוק" רחב מאד של שכונות בירושלים המזרחית, ומנע מהתושבים לנהל את שגרת יומם. כמפורט בעתירה, גרמו מחסומי הגבייה לשורה של פגיעות בזכויות לפרנסה, לחינוך ולבריאות: המחסומים גורמים לסגירתן של שכונות שלמות ולכך שחנויות ועסקים לא נפתחים ותושבים מנועים מלהגיע לבתי ספר, לבתי חולים, למקומות העבודה ולשווקים (ראו פירוט בסעיפים 47-54, 153-163 לעתירה).

31. שלישית, השימוש באמצעי זה מהווה גם פגיעה אסורה בזכות לשוויון: מתשובת המשיבים עולה, כי הגבייה במחסומים נעשתה באופן כמעט בלבדי בירושלים המזרחית, כיוון ששם מוקמים ממילא מחסומים ביטחוניים רבים. כלומר, בפועל תושבי מזרח ירושלים הם היחידים בארץ שעוכבו ויעוכבו במידה רבה יחסית לשאר אזרחי המדינה לצורך גביית חובות (ראו פירוט בסעיפים 161-163 לעתירה).

סיכום ובקשת הסעדים

32. המשמעות של קבלת עמדת המשיבים היא, שניתן יהיה לערוך דייג של חובות בכל מקום, בו רשויות הגבייה יבקשו לערוך דייג שכזה. זוהי הרחבה משמעותית של סמכויות גובי המס, הקבועים בפקודת המסים (גבייה), שהן ממילא סמכויות מרחיקות לכת עם פוטנציאל פגיעה רחב מאוד בזכויות הפרט ובקניינו.

33. אישור עמדת המדינה על ידי בית משפט זה תהווה הקנייה של סמכויות עיכוב וסמכויות שימוש במחסומי דרכים למשיבים, שלא נתונות להם בחקיקה. יהיה בכך אישור לשימוש בכלי אכיפה, שלא אושר על ידי המחוקק, שפוגע בזכות לפרטיות, בזכות להליך הוגן, בחופש התנועה ובעוד שורה ארוכה של זכויות הפרט.

34. אם עמדת המשיבים תתקבל, נוכל לצפות לכך שגובי המס יפעלו בכל מקום, גם בחניון של מקום העבודה שלנו, בחניון של בית הקולנוע או בכל מקום אחר, כפי שהצהירו המשיבים.

35. לאור כל האמור לעיל, ולאור העובדה שבית המשפט הנכבד שמע טיעונים מלאים בדיון בע"פ, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש בעתירה.

36. לחלופין מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע דיון מוקדם בעתירה, כך שניתן יהיה להבהיר בהקדם את הפרשנות המשפטית הנכונה בנושא זה.

37. בסעיף 12 להודעת המדינה נאמר, כי למרות שהמשיבה 3 החליטה, לאחר הדיון בעתירה, להקפיא את ההסדר של הצטרפות גובי המס למחסומים המבצעיים, אין עתה כל מניעה נורמטיבית לכך. משמעות הדבר היא, כי בכוונת המשיבים לשוב לביצוע גבייה במחסומי דרכים לאלתר.

38. לאור חשש זה מתבקש בית משפט נכבד זה להוציא צו ביניים, שיאסור על הצטרפות רשויות הגבייה למחסומים מבצעיים של המשיבה 3 עד להכרעה בעתירה.

היום, 6 ביולי 2008

טלי ניר, עו"ד
ב"כ העותרים